Posudek oponenta bakalářské práce

VÁGNEROVÁ, Kateřina: *Klášterní areál v Oseku u Duchcova. Od konventu cisterciáků přes centralizační tábor po dům charity*, Praha, 2024, 65 stran + 17 stran příloh, vedoucí práce PhDr. Jan Zdichynec, Ph.D.

Hodnotící kritéria

	splňuje	**splňuje z větší části**	**splňuje z menší části**	**nesplňuje**
Problematika a cíl práce jsou zformulovány a odpovídají zadání a názvu práce.		**X**		
Metody využité autorem jsou adekvátní vzhledem k cíli práce a tématu.		**X**		
Autor se opírá o **relevantní prameny a literaturu**.		**X**		
Struktura práce je vyvážená a logická.	**X**			
Zpracování vykazuje rysy **originality a vlastního přínosu.**		**X**		
Práce je prosta **gramatických a stylistických chyb.**			**X**	
Práce je psána kultivovaným **odborným jazykem za použití správné terminologie**.			**X**	
Autor **správně cituje**.		**X**		
Autor nic podstatného **neopomenul** (obsah, úvod, závěr, seznam pramenů použité literatury, anotace v češtině a cizím jazyce, rozsah odpovídá zadání).	**X**			

Celkové hodnocení (slovně)

Kateřina Vágnerová si za téma své bakalářské práce zvolila dějiny kláštera v severočeském Oseku v době komunistického režimu. I když vycházela z archivních dokumentů, které dosud nebyly publikovány, domnívám se, že se jí její záměr podařilo naplnit jen částečně. Práce obsahuje řadu chyb a nepřesností, a to zejména v její první polovině.

Na práci je třeba ocenit archivní výzkum. Autorka studovala dokumenty z Národního archivu, konkrétně z fondu Náboženské matice, které zatím nebyly historiky citovány, dále vycházela též z dokumentů uložených ve Státním oblastním archivu v Litoměřicích. Realizovala rozhovor s jedním pamětníkem a s průvodkyní v klášterním areálu v Oseku, aniž by ale vysvětlila, jakou metodologii při těchto rozhovorech použila. Dále využívala též další rozhovory s pamětníky, které realizovali jiní autoři. Domnívám se, že v tomto ohledu mohlo být učiněno více a že rozhovorů s internovanými řeholníky či jejich vzpomínek mohlo být nalezeno ještě více (mám na mysli například rozsáhlý projekt *Kamínky* iniciovaný biskupem Karlem Otčenáškem.).

Kapitoly, ve kterých se autorka věnuje centralizačnímu klášteru v Oseku a domu charity pro řádové sestry tamtéž považuji za poměrně zdařilé, i když zde chybí některé důležité informace týkající se celkového kontextu (např. o povolených řádových aktivitách v době komunistického režimu). První polovinu práce, ve které autorka popisuje postavení katolické církve po únoru 1948 a její pronásledování, však považuji za značně odbytou – nachází se zde množství faktografických i stylistických chyb. Za všechny uvedu ty nejkřiklavější. Národní archiv se nenachází na Chodově (s. 7), ale na Chodovci (na s. 58 to již autorka uvádí správně). Některé věty nedávají smysl („…přehled opatů oseckého opatů“, s. 9; „…jak se stát vůči církvi chová a proč s ním zastavili chování“, s. 23). V rámci „akce K“ nebyli řeholníci odsouzeni, jednalo se o zadržení a internaci bez jakýchkoliv zákonných opatření (s. 21). Chybí poznámka č. 78 (s. 23). Text v některých částech nedává smysl, pasáže nenavazují (např. s. 26). Opatové Tajovský a Machalka nebyli souzeni v rámci různých procesů, ale při stejném procesu s řeholními představiteli (s. 28). V 50. letech nelze hovořit o „Česku“ (s. 29). Řádová představená odsouzená v procesu s Otou Mádrem se jmenovala Žofie Bohumila Langrová (s. 30). PTP byly Pomocné technické prapory, nikoliv „pracovní“ (s. 31, pozn. 110). Kniha rozhovorů s perzekuovanými řeholníky se jmenuje *Kříž jsem hlásal, kříž jsem snášel*, nikoliv „Když jsem hlásal, kdy jsem snášel“ (s. 32; v poznámce pod čarou ale autorka uvádí titul správně). Nelze se bohužel zbavit dojmu, že autorka zde neprovedla nejen jazykovou korekturu, ale ani základní jazykovou redakci. Jazyková stránka tak poněkud kazí dojem z jinak zajímavé práce.

V práci také nejsou zodpovězené některé otázky, například ohledně německých řeholníků a jejich odsunu po roce 1945. Vyvolal návrat J. B. Thebese po roce 1989 kritiku a obavy z „návratu sudetských Němců“? Taktéž dějinám charitního domu v době tzv. normalizace mohla být dle mého názoru věnována větší pozornost, jelikož se momentálně jedná o téma poměrně diskutované ve veřejném prostoru díky románu Kateřiny Tučkové *Bílá Voda*.

I přes výše uvedené připomínky se domnívám, že Kateřina Vágnerová ve své bakalářské práci prokázala schopnost pracovat s historickými prameny a její práci tedy doporučuji k obhajobě.

Praha, 21. května 2024 Doc. PhDr. Petr Koura, Ph.D.